

Θέμις

Και εμείς αλαζόνες με θολωμένο νου.

Ανόητε κόσμε! Σ' έχει πλήξει πλεονεξία.
Με πυρωμένο το μυαλό χαλκεύεις κάθε αξία.
Δεν ξέρεις πως αβάσταχτη, θα' ναι η τιμωρία.
Όλοι μας θα πληρώσουμε γι' αυτή τη δυναστεία.

Ενός λεπτού σιγή.
Να μας πονέσουν, άραγε, οι Θεοί;
Οικτρό θάνατο θα βρούμε
σαν απ' αυτούς θα δικαστούμε.

Ποίος πρώτος θα ορκιστεί, το αίμα να μας πάρει;
Ποίος ανελέητα εκδίκηση θα λάβει;
Μάταια προσδοκός στην εύνοια τους
θα ρθεί με τη Σελήνη κι η σειρά τους.

Μα αν μαρτυρήσει ο Ήλιος όσα είδε
καμιά ασπίδα δεν σώζει τις ελπίδες.
Μην αγριέψει ο Ουρανός, σκιάζομαι την οργή του
η Γαία τούτη τη φορά θα βρυχηθεί μαζί του.

Εάν ο άρχων του Ουρανού, πάρει πρωτοβουλία
με κεραυνούς και αστραπές θα καταπνίξει ο Δίας.
Ο Αίολος με διαταγή όλους θα παρασύρει
με άνεμους ορμητικούς, στου Διόνυσου τ' αμπέλι.

Μα δεν θα' ναι φιλικός, φιλόξενος σαν πρώτα
με όψη λιονταριού θα μας ξαμολά στον Ποσειδώνα.
Σαν τότε, τους πειρατές που τόσο τον χλευάσαν
μα στο είδωλο του, περιειδείς πλαντάξαν.

Ποίος είδε την ορμή της θάλασσας;
Ποίος δεν την εφοβήθει;
Τις τρικυμίες; Τους σεισμούς
που με την τρίαινα ρίχνει;

Υβρις! Ασέβεια! Αβελτηρία!
Όλα τ' αφανίσαμε, χορτάσαμε ευθιξία!

Άρτεμης! Με βέλη μη προσάπτεις!
Μη βεβηλώσεις, μη κατασκιάσεις.
Των θηρίων την τύχη να μη δούμε.
Για νόμους που αψηφήσαμε, όταν δικαστούμε.

Τόπο να δώσει στο θυμό.
Το κρασί να το θολώσει με νερό.
Να σφραγίσουν τα μάτια της μη δει.
Τ' αυτιά της μην ακουστεί φωνή,
της οδυρμένης η πληγή
τούτης εδώ της λαβωμένης γης.

Σιωπή. Νεκρική σιγή!
Μη λάβει γνώση η Δήμητρα. Να λυτρωθούμε.
Γιατί απ' το δρεπάνι της, μόνο θυμό θα δούμε.
Όπως κόλασε ξανά, τα δόντια θα μας τρίξει.

Η καταδίκη του Ερυσίχθονα θα τυραννήσει.